

Moorea Island/Tahiti ngày ... tháng... năm

có cái hạnh phúc được làm người.

Uyển Nhu thân,
Nhu hỏi Mận có hạnh phúc như lòng Mận mơ ước. Mận biết trả lời thế nào đây. Hai chữ hạnh phúc nghe nhu mì, êm đềm như mơ, như giấc mơ của chúng mình khi còn lang thang trong sân trường của những năm nào đó, xa như ngày xưa. Mơ đẹp như giáng chiều một ngày hạ. Cho dù ngày tháng trôi nhanh, Mận biết rằng trong phần sâu thẳm của hồn mình, nhốt trong buồng tim, chúng mình vẫn có những mơ ước. Muôn triệu

Uyển Nhu,
Chàng và Mận đến Moorea đã được hơn hai ngày, thời tiết đầu tháng hai rất ấm, có những ngày oi ả của quê hương, có những ngày nắng nhẹ để Mận thả hồn trong dòng nước ấm trước lều trọ.
Như hồng tước như ngỗng trời bay về phương Nam những ngày vào đông. Chàng và Mận cũng như chim bay về vùng đất ấm, không Hạ Uy Di, cũng San Diego, Arizona hay sa mạc. Moorea

MOOREA VÀ MẬN

người nữ, như Uyển Nhu, như Mận, trong sâu thẳm của tiềm thức, ước mơ vẫn đẹp, và hạnh phúc vẫn đẹp như mơ, như giáng chiều ôm choàng cả thiên nhiên trong những màu sắc tuyệt vời, tinh khiết, đưa hồn người lảng lảng vào nơi vô định. Hạnh phúc đến với Mận như giáng chiều, không như một chiều mùa hạ, mà cả những chiều mưa, những chiều mùa đông tuyết rơi ngập lối về. Mận đã vo tròn chút hạnh phúc nhỏ nhoi, các giấc mơ của mình trong quãng đời qua thành các hạt kỉ niệm trong chuỗi hạt vô giá của đời mình. Một ngày nào đó, nhìn mỗi hạt, Mận tìm lại được hạnh phúc và các giấc mơ trong quãng đời xưa.

Uyển Nhu đang làm gì giờ này, viết văn cho người hay viết cho riêng mình. Cho dù có bận thế nào chẳng nữa, nhớ dành vài phút nhìn hoàng hôn, nhìn nắng đang lên, ngắm ngỗng trời bay cao những lúc chiều rơi, hay ngắm những nụ hoa xinh xinh sắp nở ngày mai, nhớ rằng Uyển Nhu và Mận đang

có tên trong cuộc hành trình tìm nắng của chàng và Mận. Uyển Nhu, Moorea, hải đảo nhỏ hình tam giác, bao quanh là hồ nước mặn trong xanh, đảo du lịch nổi danh sau đảo Tahiti của Polynesia. Khi hai đứa này đến phi trường Papeete trời đã tối. Muốn bay chuyến máy bay

THU HƯƠNG

sớm nhất qua đảo, chàng và Mận đành nằm dài trên ghế ngắm cánh quạt lừ đừ quay, Mận cứ tưởng như đang ở Việt Nam những ngày oi ả không mưa.

Sáng sớm, chàng và Mận vội vàng kéo hành lý qua phi trường (rất nhỏ) bay qua Moorea, gió buổi sáng mát lạnh. Năng hiền hoà reo vui trên các hàng cây cao như lòng Mận. Chiếc máy bay nhỏ, sáu chỗ ngồi, và anh chàng tài xế còn trẻ, quần Jean, tennis shoes, tà tà đi vào, da anh chàng đậm màu nắng. Máy bay gầm gừ rồi từ từ bay cao, máy bay bay vào giữa các đám mây trắng như bông gòn bông bênh đó đây, bên dưới nước biển trong xanh, các hàng dừa im lìm chạy dài quanh đảo. Từ máy bay nhìn xuống, cả một thế giới êm đềm trong tĩnh lặng. Máy bay nghiêng cánh, thấp dần, chạy dài theo thảm cỏ xanh. Đợi cho cánh quạt ngừng quay, mọi người hối hả ra khỏi máy bay.

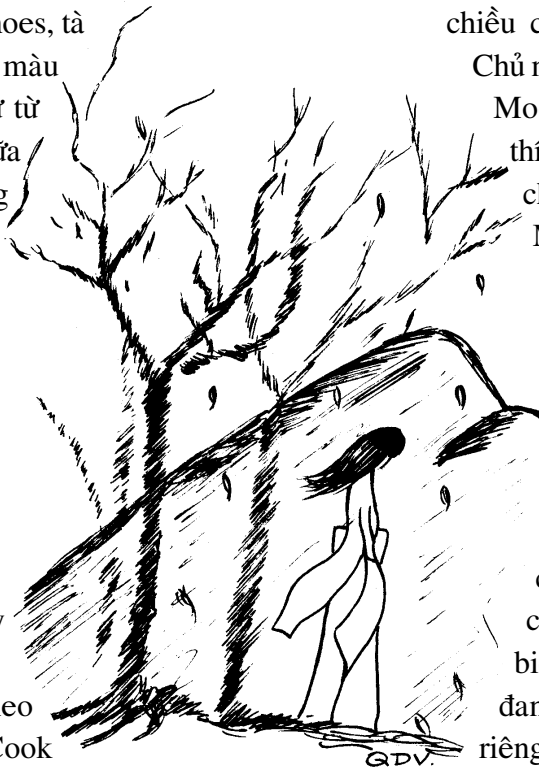
Trung tâm nghỉ mát nằm theo đường vòng của bờ vịnh Cook (James Cook). Nhà trọ của hai đứa là một túp lều tranh trên mặt nước, mái lợp lá gồi, hai cửa sổ nhìn ra vịnh và màu xanh của ngọn núi thấp bên kia vịnh. Bỏ hành lý trong phòng, Mận và chàng ra khu nhà căn nhà dài trung tâm của khu nghỉ mát. Một bàn đầy hoa tươi và lá dừa, vài nữ du khách đang xếp hàng đợi học làm vòng hoa. Chàng vào nhà giải khát lấy cho mình một ly rượu nhẹ, tản bộ dọc theo bờ nước. Mận nhập bọn học làm vòng hoa, vòng hoa của Mận làm bằng các trâm hoa trúc đào hồng, bông bụt đỏ, hoa loa kèn vàng và các chùm lá con con. Mận có dịp làm tài tử vài mươi giây

đồng hồ chạy loanh quanh các gốc dừa và các bụi hoa như các cô gái hải đảo trong các ngày hội. Sau màn làm tài tử với mấy nàng du khách ở cùng khu nghỉ mát, cả bọn rủ nhau vào căn lều rộng, nhập bọn với các du khách đang ngồi quanh ca hát, nói chuyện, ăn bắp rang và uống rượu. Cuộc vui có lẽ sẽ kéo dài tới nửa khuya với đàn với hát,

Mận kéo chàng ra khỏi đám đông, hai đứa đi bộ dọc theo bờ biển, và bữa ăn chiều của nhà hàng Ý thật ngon.

Chủ nhà hàng là anh chàng Ý qua Moorea hơn hai mươi năm, thích nói chuyện, nhất là nói chuyện với các du khách từ Mỹ qua. Mận chọn một góc ngoài ban công, đước thấp thay đèn và trắng treo trên cao, toả ánh vàng lung linh trên mặt hồ. Mận thích nhìn trăng và thích nhìn mắt chàng những lúc hai đứa ngồi gần nhau. Mắt chàng vẫn long lanh, giọng chàng vẫn ấm áp, và Mận biết Mận đang hạnh phúc, đang trong mơ những giây phút riêng tư đó. Trên đường về, hai đứa đi trong bóng trăng, hay bóng

tối các tàng cây cao, đường quê không đèn, vừa nói chuyện vừa ngửa mặt ngắm trăng đêm. Tiếng ếch nhái, tiếng côn trùng, và cái tĩnh mịch như niềm hạnh phúc quán quít bên Mận và chàng. Uyển Nhu biết không, những giây hạnh phúc ấy, Mận lại nhớ đến Việt Nam. Mận nghe nhịp chân mình reo vui trên con lộ nhỏ, tim Mận bồi hồi với niềm vui riêng. Hai đứa yên lặng đi bên nhau, chàng hát nho nhỏ bài ca chàng thích, lời hát phản ảnh được tình yêu của chàng cho Mận, cho dù các dị biệt hiện hữu vây quanh... I want to be with you... Rồi chàng

cúi đầu hôn lên tóc Mận, khẽ nói: “anh muốn em quen với cái oi nồng của Moorea, khi về Việt Nam em sẽ quen.” Mận kéo chàng thật gần thì thầm: “đừng lo, anh quên là em từ khung trời đó rồi sao.” Đêm đó cả hai ngủ ngon như chưa bao giờ ngủ ngon như thế.

Uyển Nhu,

Tối qua về lều khuya quá, sáng nay viết cho bạn đây. Mận dậy sớm, tám giờ sáng, mặt trời còn ngủ say sau đám mây nặng nước, từ cửa sổ nhìn qua bờ hồ, mây lảng vảng đó đây. Tiếng mưa lộp độp trên mái gôi nghe vui vui. Chàng và Mận ngồi nghe mưa rơi, tiếng các giọt mưa rơi trên bụi chuối bên cạnh lều nghe là lạ. Mưa cho Mận chút thoải mái, Mận không chịu được cái oi ả sáng nay, tóc Mận ẩm, quần áo dán sát vào mình. Bên kia hồ, ngọn núi thấp, lờm chờm răng cưa, xanh rì, núi gần quá cho người cái cảm giác thò tay cũng đụng được cái màu xanh nhiệt đới này Cát trắng, cá tung tăng bơi lội trong vịnh, các chòm khế tòng teng trong không, các tầng vú sữa thật cao, các cây dừa cao thấp, nếu không vì các hàng cây cảnh cắt xén thật đẹp, nếu không vì các bụi hoa dưới gốc các gốc dừa, gốc bưởi, Mận nghĩ mình đang ở Việt Nam. Phượng và các tầng lá xanh um dọc theo bờ vịnh, màu vàng nghệ chói lọi của hoa điệp được trồng trước hiên nhà người bản xứ như những cây điệp trồng trước hiên nhà các căn nhà tranh Mận thích trong thời tuổi nhỏ của Mận ở Biên Hoà năm nào.

Moorea nhỏ tí teo, con đường vòng quanh đảo dài khoảng 31 km, nếu Mận không lầm. Người ở đây hiền lành quá, đi chân đất, ăn mặc rất mộc mạc. Về đêm, những đêm trăng không mưa, mây trắng như bông gòn lẫn quần đỉnh núi, lang thang trên bầu trời đêm, Mận có cảm tưởng mình đang ở trong một trái cầu pha lê; vì mây trắng, trời đêm, trăng treo trên cao, biển, núi vây quanh thành một thế giới nhỏ thần tiên.

Đêm nào hai đứa cũng thả bộ từ nhà ăn về lều, trăng khi mờ khi tỏ, cây cối um tùm, nghe sóng vỗ nhẹ vào bờ, nghe tiếng côn trùng xa gần, chàng rất thích cái tĩnh mịch hoang dại nơi đây, còn Mận đang so sánh, đang đi tìm những hương đêm của những năm mình còn nhỏ. Mùi hoa sứ về đêm lẫn với các hoa lạ, nồng quá, không giống như mùi thơm từ tiềm thức. Cả đảo này chỉ có mình Mận là người Việt, một người Việt không nói được tiếng Pháp. Không biết một ngày nào về quê cũ vườn xưa, Mận còn cảm được cái đẹp của quê ta hay cũng chỉ là chút ảo tưởng của những gì mình bị tước đoạt, những gì mình không có, không trong vòng tay với. Phải đi xa, phải sống nơi quê người, phải dời quê nhà trong cơn hối hả đến tê người, phải có cảm giác mình mất

quê hương, phải có cảm giác chẳng bao giờ nhìn lại được quê cũ, rồi một lúc nào đó chợt nhìn thấy chòm hoa, khóm cỏ bên đường, lòng nhớ quê hương đến cực độ, nhớ đến độ quên cả niềm đau cũ, nhớ đến độ quên cả đường xa, nhớ đến độ muốn có cánh bay ngay về, để được thả bộ trong con đường làng trong một đêm trăng, được chèo thuyền trong hồ sen, và được thả diều ngoài đồng vắng.

Nhớ đến Chợ Giàu, Hà Nam, là nhớ đến chiến tranh, đến sợ hãi, đến đói khát, quê hương với ám

ảnh đến điên người. Các mùi thơm trong tiệm thức bị quên lãng với năm tháng: mùi hương trên đường chạy loạn từ làng này qua làng khác, mùi hoa cau thoang thoảng bên cạnh bể nước mưa, mùi hoa chanh, hoa bưởi hàng rào bên bờ ao những lúc tối đêm, những đêm thật tối đen hay những đêm trắng cứ đâu đó trong tiềm thức như một nhắc nhở, như một thiếu thốn trong Mận. Mận muốn về chợ Giàu, Hà Nam, muốn thả bộ từ làng này qua làng khác lúc tinh mơ, hay đêm khuya, muốn được uống trà mơ, ăn canh rau đắng, muốn tìm lại cái cảm giác của Mận lúc còn thơ, trong thời ly loạn. Mưa vẫn rơi nhanh, thật nhanh trên các cây giềng hoa đỏ tía bên cạnh nhà.

Uyển Nhu thân,

Lần quần quanh Moorea hơn năm ngày rồi, chàng và Mận lái xe ra bến phà, đi thăm đảo Papeete. Con lộ nhỏ xíu dẫn đến bến phà, bãi đậu xe quá nhỏ, may quá chàng tìm được chỗ đậu xe bên lề đường. Trong khi đợi phà, tụi này tản bộ cho qua thời giờ. Mít, chuối, ổi bán khắp mọi nơi. Từ Moorea qua Papeete mất hết bốn mươi phút vì phà chạy rất nhanh. Tụi này đi mọi nơi từ nhà thờ lớn cho đến các cửa hàng. Mận gặp Jack,

anh chàng Việt Nam, đẹp trai lai Nga, Jack nói chuyện với Mận như người thân, cái thân tình của Jack khi nói chuyện, tình người cùng quê cảm động lòng Mận. Không biết bao giờ mới có dịp gặp Jack.

Thăm Papeete mà không vào chợ là một thiếu sót lớn, chợ bán đủ thứ trái cây nhiệt đới như măng cầu dai, măng cầu xiêm, chuối đủ loại, khoai v.v... Chàng và Mận dành nguyên ngày cho Papeete, vào nhà thờ lớn, quanh quần các con đường nhiều cửa hàng bán cho du khách. Mãi vui, chàng và Mận đi chuyến phà chót về Moorea.

Uyển Nhu, người nơi đây sống rất mộc mạc, trẻ con vẫn còn đi chân đất, lớp học là dãy nhà lợp tôn cao, cửa sổ và cửa lớn mở rộng. Dân cư ở dọc theo bờ vịnh, đây đó vài bà mẹ trẻ cho con bú bán các trái cây trong vườn bên lề đường. Cái gì ở đây trông cũng thanh bình quá, ngay cả những con gà trống lớt thướt trong mưa với cái mòng đỏ tươi, các hàng rào bông bụt lá bóng loáng, các bụi bông giấy bao phủ mái nhà. Còn hai ngày nữa Mận sẽ về nhà, nên không viết cho Uyển Nhu nữa.

Thân

Mận

